

Syvende Møde.

Lirsdagen den 20de Oktober 1885 Kl. 1 1/2.

Protokollen for forrige Møde blev op- læst og vedtagen.

Formanden: Fra Husmandskreditforeningen for Stiftterne har jeg modtaget trede Exemplarer af nævnte Kreditforenings Regnskab, omfattende Tiden fra 1ste April 1884 til 31te Marts 1885. De modtagne Exemplarer ville blive fremlagte i Læseværelset og paa den Maade komme til ærede Medlemmers Kundskab.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Den 5te Landsthingsmand for II. Kreds (Schlegel) indbringer Forslag til Lov om Godtgjørelse til Vidner for deres Møde i Retten.

Schlegel: Jeg vil tillade mig at fremsætte for det høie Thing et Forslag til Lov om Godtgjørelse til Vidner for deres Møde i Retten, i den Tro, at det er en Mangel ved vor Lovgivning, i det Mindste saaledes som Forholdene have udviklet sig, at der ikke gives saadan Godtgjørelse. Det har for mig længe staaet som en Ubillighed, særlig lige over for dem, der leve af deres Arbejde, at de blive kaldte bort fra deres Levevei for at give Forklaringer i Retten, som kunne have Interesse enten for andre private Personer eller for det Offentlige, men som i Følge Sagens Natur, om de end ogsaa kunne have sin Interesse for dem, dog for dem bevirket et stort Afsvab i Fortjeneste. Jeg har hørt fra adskillige Underdommere, at det i offentlige Sager ofte har været dem pinligt at tilkalde Vidner netop af den Grund, og at det ogsaa har voldt dem Vanskeligheder, og jeg har ogsaa selv tidt hørt Klage fra Vidnerne over, at de tilkalbes ofte i ubetydelige Sager uden at kunne faae nogen Erstatning for det Tab, de lide, som ofte er større end selve Sagens

Værdi. Selve Tanken er i og for sig ikke noget Nyt; den er som jagt kommen frem fra disse Vidners Side saa at sige hver Dag, idet de spørge, om de ikke skulde have Erstatning eller Godtgjørelse, fordi de ere mødte i Retten. Der findes ogsaa i andre Lande Bestemmelser i den Retning, og jeg skal særlig fremhæve, at saadanne fra gammel Tid findes i vort Naboland Sverig. Nu skal jeg indrømme, at Forholdene i Sverig stille sig noget anderledes, ere noget forskjellige fra Forholdene her, men det gjør dog ikke, at det, som i og for sig er billigt, ikke ogsaa skulde kunne gennemføres her. Det, jeg har tilladt mig at foreslaa, er i en enkelt Retning i Overensstemmelse med det Forslag, som den høitærede Justitsminister har opstillet i sit Forslag til en Procesreform, idet der er foreslaaet en lignende Godtgjørelse som den, jeg har nævnt, nemlig 2 Kroner om Dagen til Vidner for deres Møde i Retten, og, hvis de skulde overnatte af den Grund, 4 Kroner samt en Rejsegodtgjørelse, forsaavidt de skulde foretage en længere Rejse af Hensyn dertil. Dette Forslag adskiller sig fra Justitsministerens derved, at hans Forslag kun gaar ud paa, at der skal gives Erstatning til Vidner, der bo i længere Afstand fra Rjøbstaden og i en anden Jurisdiktion, medens jeg har ment, at der ogsaa burde tilkomme de Vidner, der bo i selve Jurisdiktionen, en Godtgjørelse. Jeg har ment, at denne Godtgjørelse skulde betragtes paa lignende Maade som Sagens Omkostninger. Naar det altsaa paalægges en Part at betale Sagens Omkostninger, skulde det ogsaa paalægges ham at betale de Udgifter, der ere forbundne med Vidneførsel, og forsaavidt det er det Offentlige, der har taget Sagen i sin Haand, skulde det være det Offentlige, altsaa i Justitsager de, der udrede Omkostningerne i disse, som skulde betale denne Udgift. Medens jeg tror, at der vanskelig vil komme Indvendinger frem mod selve Tanken — den, haaber jeg, vil finde Tilslutning — kan jeg nok tænke mig, at der kunde tales om, hvorvidt den Godtgjørelse, jeg har foreslaaet, er passende, eller om den ikke burde begrænses noget mere, om den ikke kunde formindskes, naar det kun dreiede sig om en halv Dag eller nogle Timer. Det er imidlertid Spørgsmaal, som jeg i dette Dieblit ikke finder Anledning til at komme ind paa, det er lidt vanskeligt for